ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΛΥΣΣΑΞΕ

— Δὲν μπαίνετε μέσα ; ρώτησα τὸν Παῦλον Ντυρὲν σὰν φθάσαμε μπροστὰ στὴν ἔκθεση τῶν σκυλιῶν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ,μοῦ εἶπε, δὲν ἔχω καιρό.

— Δὲν σᾶς διασκεδάζει ἡ ἔκθεσις ;

— Ὄχι μὰ τὴν πίστι μου ! καὶ ἔφυγε γρήγορα.

Ἔμεινα μονάχος μὲ τὸν Ἰάκώβο ντὲ Μπερνάς, ἕνα παλπό μου φίλο. Μὲ πῆρε μπράτσο καὶ μπήκαμε στὴν ἔκθεση, ὅπου ἦταν πολὺς κόσμος καὶ θαύμαζε τὰ μεγάλα κοπάδια τῶν σκυλιῶν τοῦ κυνηγιοῦ ποὺσαν κλειόμενα μέσα σὲ ὅμορφες κλοῦβες. Φωνάζανε δυνατὰ τὰ ὀνόματα τῶν σκυλιῶν, διηγοῦντο τὰ κατορθώματα τῶν λαγωνικῶν, ἄλλοι παίζανε τρουμπέτες καὶ πολλὲς γυναῖκες τὰ χαϊδεύανε.

— Δὲν μοῦ λὲς,ρώτησα τὸν φίλο μου,γιατί ὁ Ντυρὲν δὲν θέλησε νὰ μπῆ μέσα ; Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶνε στὰ καλά του !

Ὁ φίλος μου ντὲ Μπερνὰς ἀπήντησε σοβαρά :

— Ἔχεις λάθος. Ὁ Ντυρὲν ἔχει δίκιο νὰ μὴ μᾶς συνοδέψῃ στὴν ἔκθεση τῶν σκυλιῶν καὶ σὲ βεβαιῶ πῶς στῆ θέση του κι' ἐγὼ θἄκανε τὸ ἴδιο.

— Φαίνεται, εἶπα, πὼς κανένα σκυλὶ θἆναι ἀνακατεμένο στὴ ζωή του !

— Ναί, ἔτσι εἶνε ἀκριβῶς. Τοῦ ἔχει συμβεῖ μιὰ παράδοξη καὶ τρομερὴ ἱστορία, τὴν ὁποία θὰ σοῦ διηγηθῶ τώρα ἀμέσως.Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ὁ Ντυρὲν κατοικοῦσε στὴν ἐξοχὴ καὶ δὲν ἐρχότανε στὸ Παρίσι,παρὰ σπάνια,γιὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ πάῃ στὸ θέατρο τὴ γυναίκα του, τὴ νόστιμη μικροῦλα κυρία Ντυρέν. Ὕστερα σὰν βαρυνθῆκανε ἐκείνη νὰ γυρίζῃ στὰ μαγαζιὰ τοῦ Παρισιοῦ, γυρίζανε πάλι στὴ Βαντέα, ἐκεῖ ποὺταν τὸ κτῆμα τους.

Εἴχαν πραγματικὰ ἕνα λαμπρὸ κτῆμα, μ' ἕνα παλατάκι μέσα, μεγάλο πάρκο, κῆπο καὶ λίμνη μὲ ψάρια. Πολλὲς φορὲς ἔμεινα ἐκεῖ καὶ μὲ περιποιηθήκανε μὲ τὴν καρδιά τους.

Ἡ ὧρες περνοῦσανε ὡραῖα, τὴ μέρα περπατοῦσαμε στὰ δάση καβάλλα ἢ μὲ τ' ἀμάξι, τὸ βράδι διαβάζαμε ἢ χαρτοπαίζαμε, ἐνῶ ἡ κυρία Ντυρὲν τραγουδοῦσε, παίζοντας πιάνο.

Εἴχαμε καλοὺς γείτονας, καλοὺς ὑπηρέτες, θαυμάσια τοπεῖα, λαμπρὰ φαγητὰ καὶ παλπὰ κρασιά, καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε εὐχάριστα. Ἀπομόνησα νά σᾶς πῶ, πὼς στὸ σπίτι εἴχαν κ' ἕνα μεγάλο γκρῖζο σκυλὶ ποὺ τὸ λέγανε Σουλτάνο, πολὺ ἀφοσιωμένο στὴν κυρία Ντυρέν. Τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ...

Πρὸ πέντε ἀκριβῶς ἐτῶν, ὅπως σᾶς εἶπα, μὲ προσκαλέσανε τὸ καλοκαῖρι νὰ πάω νὰ τοὺς κάνω συντροφιὰ δέκα πέντε μέρες. Ἔφτασα ἐκεῖ τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Ὁ Ντυρὲν μὲ δέχτηκε μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθήσω δεξιὰ στὴ γυναῖκα του.

Ἐκεῖνο τὰ βράδυ θυμοῦμαι, ἡ κυρία ἦταν πολὺ προκλητική. Φοροῦσε μιὰ φορεσιὰ μὲ ἄσπρες δαντέλλες καὶ μεγάλο ντεκολτέ. Σᾶς βεβαιῶ πὼς μετέδιδε μιὰ μαγνητικὴ χάρι στὰ ἀντικείμενα ποὺταν γύρω της καὶ στὰ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα μιλοῦσε ! Στὰ πόδια της, ἀνάμεσα στὴν καρέκλα της καὶ τὴ δική μου, ἦταν ξαπλωμένος ὁ Σουλτάνος. Γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, τοῦδωκα ἕνα ξεροκόμματο καὶ ἀφοῦ τόφαγε μοῦ ἔγλυψε τὰ δάχτυλα πολλὲς φορές.

Ἡ κυρία Ντυρὲν κύτταζε διαρκῶς ἕνα νέο μελαχροινό, ποὺ καθότανε στὸ ἄλλο μέρος τοῦ τραπεζιοῦ. Ἦταν κι' αὐτὸς καλεσμένος στὴν ἔπαυλι καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τοῦπε παρακαλεστά :

— Πότε, κύριε ντὲ Μοριντιάκ, θὰ κάμῃς τὸν Σουλτάνο νὰ σ' ἀγαπήσῃ ;

Μόλις ἄκουσε τ' ὄνομά του ὁ σκύλος ἐγαύγισε ὑπόκωφα. Ὅλοι γελάσανε καὶ ὁ Ντυρὲν μοῦ ἐξήγησε ἀμέσως τί συνέβαινε.

— Εἶνε μιὰ ἀληθινὴ κωμωδία, μοῦ εἶπε. Εἶνε ἕνας μῆνας τώρα ποὺνε ἐδῶ ὁ ντὲ Μοριντιὰκ καὶ ὁ Σουλτάνος δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ὑποφέρῃ, τὸν ἔχει στὸ στομάχι ! Ἅμα ἀκούσῃ τ' ὄνομα Μοριντιάκ, ἀρχίζει νὰ μουγκρίζῃ. Τώρα θὰ ὄψτε.

Ὁ νέος γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ λέῃ : «Μιὰ φορὰ ἦταν ἕνα σκυλί...» Ἀμέσως τὸ ζῶο ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ καὶ ἀναγκάστηκε ἡ κυρία του νὰ τὸ κάμῃ νὰ σωπάσῃ μὲ πολὺ κόπο. Δὲν δώσανε ὅμως μεγάλη σημασία στὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ καὶ τὸ γεῦμα τελείωσε ἥσυχα.

Μὰ ἐγὼ δὲν ξέρω γιὰ ποιὰ αἰτία, ὑποπτεύθηκα αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητη ἔχθρα τοῦ σκύλου πρὸς τὸν νέον. Ἔγινα ἄξαφνα πολὺ σκεπτικός. Μυρίστηκα σ' αὐτὴ τὴν ἔχθρα κάποιο μυστήριο, κάποιο μυστικὸ δρᾶμα ! Γιατί αὐτὸ τὸ ζῶον ποῦ δὲν ἦταν διόλου ἄγριο καὶ φερνότανε καλὰ σὲ ὅλους, γιατί κύτταζε τἄχα τὸν ντὲ Μοριντιὰκ μὲ ἄγρια μάτια, σουφρώνοντας τὴ μούρη του καὶ δείχνοντας τὰ δόντια του ; Αὐτὸ δὲν ἦταν φυσικό, καὶ ἀποφάσισα νὰ προσέξω γιὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστικὸ αὐτὸ τῆς ἄγριας ἔχθρας.

Ὕστερα ἀπ' τὸ δεῖπνο κουβέντιασα τρία τέταρτα τῆς ὥρας μόνος μὲ τὸν ντὲ Μοριντιάκ. Μιλήσαμε γιὰ γυναῖκες καὶ σιγὰ σιγὰ κουβέντα στὴν κουβέντα,φθάσαμε καὶ στὴν κυρία Ντυρέν. Ἐξεφράσθην μὲ πολλὴ ζέση γιὰ τὴν ὀμορφιά της μὰ ὁ Μοριντιὰκ μὲ διέκοψε λέγοντας :

— Εἶνε τιμία γυναίκα. Δὲν πρέπει νὰ τὴν κορτεζάρει κανεὶς πολὺ στενά, γιατὶ θὰ τύχῃ κακῆς ὑποδοχῆς !

Δὲν ἀπάντησα τίποτε. Πήραμε τὸ τσάϊ καὶ πήγαμε νὰ κοιμηθοῦμε. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, στὸ πρόγευμα, ἔμαθα πὼς ὁ Σουλτάνος εἶχε δαγκώσει πολὺ ἐλαφρὰ τὸν ντὲ Μοριντιὰκ καὶ ὅτι ὁ Ντυρὲν γιὰ νὰ μὴ πάθῃ χειρότερα ὁ φίλος του, διάταξε νὰ δέσουνε μὲ ἀλυσίδα τὸ σκύλο καὶ νὰ τὸν κλείσουν κάπου. Σχολιάζαμε αὐτὴ τὴν ἔφοδο τοῦ ζώου, καὶ ὁ νέος ποὺ διασκέδαζε βλέποντας τὶς φιλικὲς προφυλάξεις τοῦ Ντυρέν, μᾶς εἶπεν ἀστειευόμενος πὼς θὰ φύγῃ ἀμέσως γιατὶ δὲν βρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ ! Μάλιστα παρεκάλεσε νὰ μὴ λύσουν τὸ σκυλὶ παρὰ σὰν φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι. Ἀκόμη εἶπε πὼς θὰ μετοικήσῃ σένα κιόσκι, θ' ἀλλάξῃ συνοικία χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν νέαν του διεύθυνσίν του !..

Ἐνῶ αὐτὸς μιλοῦσε ἔτσι μὲ ἀταραξία, σὰν ἕνας ἀνάλαιος ὀμορφονιός, παρατήρησα ἕνα κρυφὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Ντυρέν, ἕνα χαμόγελο μιᾶς γυναίκας ποὺ φαινότανε διαφθαρμένη καὶ πολὺ ὕπουλη !

Τὸ ἀπόγευμα ὅλοι πήγαμε στὶς κάμαρές μας νὰ τελειώσουμε τὴν ἀλληλογραφία μας. Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυφόφορη, ἡ γῆ, τὰ φυτά, τὰ πουλιὰ ὑπόφεραν.

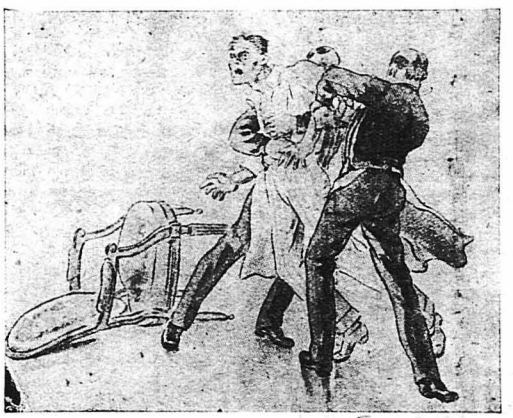

Τὸν κρατοῦσαν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη δυὸ ὑπηρέτες

Ἄξαφνα μέσα στὴν ἀποπνιχτικὴ ζέστη κι' στὴν ἡσυχία ἀκουστήκανε φωνὲς ἀπελπιστικὲς στὸ κάτω πάτωμα ὄχι μακρυὰ ἀπ' τὴν κάμαρά μου· ἔτρεξα ὅσο μποροῦσα γρήγορα κι' ὅτ ιν τέλος κατέβηκα ἕνα τρομαχτικὸ θέαμα παρουσιάστηκε στὰ μάτια μου ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω σ'ὅλη μου τὴ ζωή. Τὸν ντὲ Μοριντιὰκ ποὺταν κάτω πεσμένος κρατοῦσαν μ' ὅλη τὴ δύναμή τους δυὸ ὑπηρέτες ποὺ τρέξανε σὰν τὸν ἀκούσανε νὰ οὐρλιάζῃ σὰν δαιμονισμένος ζητῶντας νὰ ξεφύγῃ !

Ἀπ' τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριξα εἶδα πῶς ἦταν λυσσασμένος ! Ἕνας ἀφρὸς ἄσπρος, κιτρινωπὸς σὰν σαπουνάδα, ἔβγαινε ἀπ' τὰ χείλη του. Τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο γύριζε σὰν νὰ εἶχε βγῆ ἡ μασέλα του, καὶ τὰ κόκκινα ἀπλανῆ μάτια του βγαίνανε ἀπ' τὶς κόχες του ἕτοιμα νὰ κυλήσουν πάνω στὰ μάγουλά του ! Ὅλοι τὸν κυττάζανε μὲ φρίκη !

Ἐνῶ οἱ ὑπηρέτες κρεμασμένοι τὸν κρατούσανε μ' ὅλη τὴ δύναμή τους,ἐκεῖνος ποὺ ἡ δυνάμεις του εἴχανε δεκαπλασιαστῆ, τοὺς τίναξε δυνατὰ καὶ τοὺς κύλαγε πάνω στὰ ἔπιπλα.

Ἄξαφνα ἄρχισε νὰ βρίζῃ τὴν κυρία Ντυρὲν μὲ κατάρες καὶ βλαστήμιες λυσσασμένου, καὶ τέλος ἐξεστόμισε ὅλη τὴν φριχτὴ ἀλήθεια ποδχα μαντέψει ! Θυμᾶμαι τὰ λόγια του.

— Ἄ ! Ἄ ! οὔρλιαζε... Εἶμαι λυσσασμένος, φευγᾶτε νὰ μὴ σᾶς δαγκάσω καὶ φευγᾶτε ὅλοι γιατί δαγκάνω !... Σφᾶλμα δικό σου, ὀμορφή μου κ. Ντυρέν, εἶνε. Τὸ σκυλί σου ζήλεψε, γιατί μ' ἀγαποῦσες !... καὶ μὲ δάγκασε καὶ λύσσαξα !... Ποῦναι τὸ σκυλί σου νὰ τὸ σκοτώσω, ὁ Σουλτάνος σου, τὸ βρωμοζῶο σου, ἀγάπη μου !...

Ὁ Ντυρὲν ἔφυγε μισότρελλος, σὰν ἄκουσε τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀποκάλυψι, τὴ φριχτὴ αὐτὴ ἀτιμία· ἡ γυναῖκα του λιγοθύμησε καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ δέσουμε τὸν Μοριντιὰκ καὶ νὰ τοῦ βάλουμε φίμωτρο στὸ στόμα Μετὰ σαράντα ὀχτὼ ὧρες πέθανε ὁ δυστυχισμένος μὲ φριχτοὺς σπασμούς. Τὸν Σουλτάνο τὸν σκοτώσανε καὶ πουλήσανε τὴν ἔπαυλί τους...

Χάρις στοὺς διακριτικοὺς καὶ τιμίους ὑπηρέτας, τὸ σκάνδαλο αὐτό, τὸ δρᾶμα αὐτὸ δὲν μαθεύτηκε στὸν κόσμο. Ἀπὸ τότε ὅμως ὁ Ντυρὲν δὲν ἀγαπάει τὰ σκυλιά.

— Καὶ πῶς ὁ δυστυχισμένος Ντυρὲν μένει ἀκόμα μαζὶ μὲ τὴ γυναίκα του ; ρώτησα ἐγώ.

— Γιὰ νὰ μὴ μάθῃ τίποτα ὁ κόσμος, φίλε μου... Κατ' ἀνάγκην..-

Heuri Lavedan